

РЕШЕНИЕ

№. 60188

Гр. София, 16 март 2022 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди двадесет и първа година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА

при участието на секретаря ИЛ. ПЕТКОВА
и след становище на прокурора от ВКП Т.КОМОВ, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 601/2021 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор при Апелативна прокуратура – София срещу решение №10015/19.03.2021 г. на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 7-ми състав по в.н.о.х.д. № 481/2020 г., в който са релевирани касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК. С протеста се прави искане за отмяна на въззивното решение и за връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд, поради неправилна оценка на установените по делото факти, довела до неправилно прилагане на закона, чрез потвърждаване на оправдателната присъда на първоинстанционния съд. Наведените касационни доводи се мотивират с игнориране на указанията на ВКС от първото отменително решение и непълнен доказателствен анализ, ограничен до новите доказателства, събрани в хода на проведеното въззивно съдебно следствие, както и с липса на комплексен подход спрямо цялостната доказателствена съвкупност. Акцентира се върху показанията на свидетеля К., пряк очевидец на извършването на едно от деянията, които не са разгледани във взаимовръзка с останалите, подкрепящи ги доказателства, показания на свидетелите Н. Й. и А. Й., а са оценени изолирано и критично. Отделно се сочи, че показанията на свидетелите с тайна самоличност, с номера 07, 02, 01, 03 неоснователно са изключени от доказателствената маса, чрез неправилно тълкуване на текста на чл. 124 от НПК /съдът е игнорирал кореспонденцията им с експертизите по делото, изследвали натривките от ръцете и дрехите на подсъдимите, местонахождението на мобилните им апарати и проведената активна комуникация между тях на процесната дата, с компютърните експертизи за посещаваните от тях сайтове и съдържание на разговорите / при положение, че в тези показания се съдържат преки доказателства за авторството на част от подсъдимите. Прокурорът възразява и срещу неправилната оценка на показанията на полицейските служители, участвали в разследването по делото, за които с предходно решение на ВКС е

прието, че представляват годин доказателствен източник и могат да допринесат за изясняване на релевантни за обвинението факти.

Срещу протеста на прокурора е постъпило възражение от подсъдимия А. А., с което се моли да се потвърди решението на въззивния съд и да се остави без уважение касационния протест. Подсъдимият А. аргументира възражението с доводи за изпълнени указания на ВКС и преразпит на свидетелите М., Б. и П., чиято оценка в решението на САС е правилна и обективна, както и твърди, че от него не са снемани обтривки, за да бъдат изследвани и експертизата не отразява обективно действително съответствие в състава на експлозивите, като подробно мотивира становището си със съдържанието на доказателствени средства по делото. Подсъдимият излага и доводи по същество на обвиненията, като счита връзката между тях за напълно недоказана, поради различния състав на взривните вещества и механизъм на задействането им. Намира оценката на показанията на свидетеля К. за обективна и счита, че от заключенията на техническите експертизи не могат да се направят изводи в подкрепа на обвинението. Отделно счита протоколите за претърсване и изземване, както и показанията на полицейските служители за негодни доказателствени средства, респективно доказателства, поради нарушения в процедурата по съдебен контрол на първите и нарушено право на защита, с оглед липсата на информация за източника на разузнавателните данни за вторите, като подкрепя становището си с практика на ЕСПЧ по темата.

Възражение срещу протеста е депозирано и от служебния защитник на подсъдимия А., в което се излагат аргументи в подкрепа на становището на въззивния съд за недоказаност на авторството на подзащитния му от всички налични доказателства и се мотивира неоснователност на касационния протест.

Срещу касационния протест е постъпило възражение от упълномощения защитник на подсъдимия В. Г., адв. К. относно неговата неоснователност с искане да се достави без уважение и за оставяне в сила на въззивното решение. Доказателствената дейност на съда се оценява като законосъобразна, обективна и съответна на указанията на ВКС от първото отменително решение – съдът е направил комплексна оценка на показанията на свидетеля К., правилно е оценил гласните доказателства, изходящи от анонимните свидетели и полицейските служители, участвали в разследването, което е довело до правилни изводи по фактите и по правото в потвърдителното решение на САС.

Прокурорът от ВКП поддържа протеста с наведените касационни основания и по съображенията, изложени в тяхна подкрепа. Сочи, че въззивният съд е допуснал посочените в протеста съществени процесуални нарушения при постановяване на атакуваното решение, довели до опорочаване на вътрешното му убеждение по възприетите факти, което е основание за неговата отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав.

Подсъдимият С., редовно уведомен, не се явява пред ВКС, представлява се от упълномощения защитник адв. В., който моли да се остави в сила решението на САС, като се отхвърли протеста на прокурора по съображенията, изложени от въззивния съд. Намира становището на прокурора от ВКП за неотнормо спрямо обвинението за подзащитния му, поради липса на предявено обвинение за изготвяне, пренасяне или поставяне на имкриминираното взривно вещество, респективно за начина на снемане на обтривките, приобщени като веществени доказателства по делото. Защитникът счита, че по делото няма гласни доказателства за участие на подсъдимия С. в престъплението, за което е предаден на съд, в това число и в показанията на свидетелите, посочени в протеста като обект на неправилна оценка, поради което правилно САС е приел, че спрямо него е

налице само доказателствено необезпечено предположение и го е оправдал. С оглед изложеното, моли за оправдаване на подзащитния му.

Подсъдимият Й. пред ВКС се представлява от упълномощения защитник, адв. Г., която моли да се остави без уважение протеста на прокурора и да се остави в сила решението на САС като правилно и законосъобразно. Намира съображенията, изложени от въззивния съд в подкрепа на оправдателната присъда за правилни и съобразени с указанията от предходното касационно решение.

В последната си дума пред ВКС, подсъдимият Й. заявява, че иска оправдателна присъда.

Подсъдимият Г., редовно уведомен, не се явява пред ВКС. Представлява се от упълномощения защитник, адв. К., който моли да се остави протеста на Апелативна прокуратура без уважение и да се остави в сила решението на САС като правилно и законосъобразно. Твърди, че в протеста прокурорът се позовава на показания на анонимен свидетел, който не е разпитван по делото, 03. Отделно счита, че анализът на доказателствата, направен от въззивния съд е съобразен с указанията на ВКС от първото касационно решение и надлежно законосъобразно аргументиран. Изразява несъгласие с оценката на протоколите за снемане на обтривки от подсъдимите, поради липса на съществени реквизити в тяхното съдържание, което рефлектира и върху годността на експертното заключение, което ги е изследвало. Независимо от тези съображения счита, че решението на САС следва да се остави в сила.

Подсъдимият Г. се представлява и от от адв. П., редовно упълномощен защитник, който заявява, че поддържа възражението на адв. К. и направените в него искания за оставяне в сила на въззивното решение. Намира, че апелативният съд е изпълнил стриктно указанията на ВКС за събиране на доказателства и за комплексната им оценка, което не е довело до установяване на нови факти, различни от възприетите в присъдата на първия съд. Повторните разпити на полицейските служители не са послужили за доказателствена база за нови факти, както в съдържателен план, така и като процесуална оценка, поради повтарящи се изявления, които внасят съмнения в обективността им. Аналогично, показанията на анонимните свидетели, при направената законосъобразна оценка за тяхната необективност, не са от естество да променят изводите по фактите за участието на подсъдимите в процесните деяния. Изразява несъгласие с оценката на химическата експертиза като валидно експертно заключение, поради опорочаването на процеса по изземване на обтривките и идентичността на експертите, които са изготвили експертната справка на същите веществени доказателства.

В заключение споделя извода на САС за доказателствена необезпеченост на обвинението и моли да се остави в сила въззивното решение.

Подсъдимият А. пред ВКС се представлява от упълномощения защитник, адв. М., който заявява, че поддържа писменото възражение срещу протеста за подзащитния си и аргументите, изложени от останалите защитници в подкрепа на правилността на решението на САС и моли да се остави в сила.

В последната си дума пред касационната инстанция подсъдимият А. моли за справедливост.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди наведените в касационния протест основания и като съобрази доводите на страните, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Настоящото производство пред ВКС е второ по ред, след като с предходно касационно решение е отменено решението на въззивния съд, с което е потвърдена първоинстанционната оправдателна присъда на окръжния съд.

С присъда № 6440/12.12.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 20141200200074/2014 г., по описа на Окръжен съд - Благоевград, наказателно отделение, подсъдимите Н. Д. Й., В. С. Г., и А. В. А. са признати за невиновни в това, че на 16.04.2012 г. около 03.00 часа в [населено място], в съучастие като съизвършители са направили опит умишлено да умъртвят А. Р. М. чрез задействане и хвърляне в жилище, находящо се на адрес [улица] на две взривни устройства, подробно описани в присъдата, като деянието е извършено със средства и по начин опасни за живота на мнозина и е останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на осн.чл. 304 от НПК са оправдани по обвинението по чл.116, ал. 1, т.6, вр.чл. 115, вр. чл.18, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Със същата присъда подсъдимите Н. Д. Й., В. С. Г., А. В. А. и С. А. С. са признати за невиновни в това, че на 29.06.2012 г. около 05.50 часа в [населено място], пред клуб на „Евророма“, находящ се на ул. Р. в съучастие като съизвършители умишлено са умъртвили М. Д. И. /починал на 29.07.2012 г./ като деянието е извършено със средства и по начин опасни за живота на мнозина, по особено мъчителен за убития начин и по расистки подбуди, чрез поставяне на публично място на самоделно взривно устройство, подробно описано в присъдата и задействано от пострадалия, от което е последвал взрив, поради което и на осн.чл. 304 от НПК са оправдани по обвинението по чл.116, ал.1, т.6 и т.11, пр.2, вр.чл. 115, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК.

С присъдата на окръжния съд са отхвърлени изцяло предявените, съответни на обвиненията на подсъдимите, граждански искиове от частните обвинители и граждански ищци, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от процесните деяния.

На осн. чл.190, ал.1 от НПК разноските по делото са оставени в тежест на Държавата.

С въззивно решение №310/17.07.2019 г. по в.н.о.х.д. №294/2017 г. по описа на Софийски Апелативен съд, НО, 2 с., присъда № 6440/12.12.2016 г., по н.о.х.д. № 20141200200074/2014 г., по описа на Окръжен съд- Благоевград е потвърдена изцяло.

С решение на ВКС, 1-во НО, №14/15.05.2020 г. по н.д. №1123/2019 г. решението на САС е отменено изцяло и делото е върнато за ново разглеждане на същия съд от друг съдебен състав от стадия на съдебното заседание.

При новото разглеждане на делото е постановено решение №10015/19.03.2021 г. на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 7-ми състав по в.н.о.х.д. № 481/2020 г., с което присъдата на окръжния съд е потвърдена изцяло.

Настоящото касационно производство се движи по протеста на прокурора срещу второто въззивно решение на САС.

Касационния протест на прокурора е подаден в законовия срок по чл. 350, ал.2 от НПК от активно легитимирана страна, като разгледан по същество се явява основателен, макар и не по всички наведени в него съображения.

ВКС намира, че при постановяването на въззивното решение е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неправилна оценка на доказателствата по делото от значение за извършването на инкриминираните деяния, което е довело до опорочаване на процеса на формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд по фактите, представляващо касационно основание по чл.348, ал.1, т. 2 от НПК с последица отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав на същия съд.

При постановяване на контролираното решение апелативния съд се е позовал на възприетата в присъдата на първата инстанция фактическа обстановка, която е оценен като правилно установена и основана на обективен анализ и вярна интерпретация на съдържанието на наличните по делото доказателствени източници. В решението на САС, на стр.22 / л.168 от съд. дело/ се съдържа извод, че въззивната инстанция не намира никакви нарушения в доказателствената дейност на първия съд, като споделя възприетата от този съд оценка, която е базирана на систематичен и последователен анализ на доказателствата и доказателствените източници в съответствие с изискванията на чл.13,14 и 107 от НПК.

По същото време съществени за обвиненията /предвид поддържаната от обвинението свързаност между отделните деяния/ доказателства и доказателствени средства са получили в решението на въззивния съд противоположна оценка за тяхната валидност в сравнение с оценката на първата инстанция. Въззивният съд е достигнал до различен правен извод относно годността на веществени доказателства по делото – обтривки, иззети от ръцете и дрехите на подсъдимите, /изземването е на датата на извършване на второто деяние / за които по експертен път е установено, че съдържат следи от химични и взривно вещества, които са с еднакъв химичен състав като състава на взривната смес, с която е причинена смъртта на пострадалия И.. В присъдата на първия съд същите веществени доказателства, както и експертните заключения, които са ги изследвали са изключени от доказателствената съвкупност, на която е основана фактическата обстановка по делото, което съществено е стеснило кръга на доказателствената основа, на базата на която са възприети релевантните за обвинението факти.

Апелативният съд е ограничил позицията си по тези доказателства с излагане на съответна аргументация за доказателствената им стойност и в частност за възможността да послужат за формиране на изводи по фактите като събрани чрез изготвяне на годни доказателствени средства - по реда и със способите на НПК, без да ги обсъди в съдържателен план и във връзка с останалите обективни доказателства, свързани с това обвинение. По аналогичен начин е подходил към показанията на анонимните свидетели, като подробно е възпроизвел тяхното съдържание в решението, а по отношение на анализа им се е ограничил да посочи становището на окръжния съд, което възприема, че изложеното в показанията им „знаят от ... слухове от града, а останалите навеждат само общи твърдения за участието на подсъдимия Г./ че е изготвил бомбата – 07, че я е поставил - 02/, без от тях да могат да се изведат факти с необходимата конкретика..., които те да са възприели лично или косвено“.

Последното твърдение не кореспондира със съдържанието на показанията на свидетелите с тайна самоличност с номера 01, 02 и 07, които излагат конкретни данни както за лицето, което е изготвило взривното устройство, така и за мястото на неговото изготвяне и съхранение, за вида на използваната взривна смес, за наличието на предпазител на самоделното устройство, както и за източника на тази информация. В показанията на тримата цитирани свидетели с тайна самоличност се съдържат еднопосочни данни за автора на самоделното взривно устройство, поставено на 29.06.2012 г., подсъдимия В. Г., двама от тях свидетелстват, че същият подсъдим съвместно с подсъдимия А. го е поставил пред клуб „Еврором“, а третият свидетел заявява, че „бомбата“ е поставена от подсъдимия Г. заедно с един от подсъдимите Й. или А.. В гласните доказателства на анонимните свидетели е посочена и причината, поради която взривното устройство е било поставено на процесното място, клуб на ромите в града, където се събират много техни

представители, включително и техния „елит“, с цел посегателство спрямо лица от тази общност, като детайлна информация за отношението на подсъдимите към тази общност се съдържа в показанията на анонимен свидетел 08.

Въпросът дали цитираните гласни доказателства са източник на доказателствени факти или по естеството си представляват производни доказателства и могат да бъдат използвани само за проверка на първични доказателства /при положение, че не се установи една от хипотезите на заместване на първичен с производен източник / не може да получи отговор от ВКС, тъй като е от компетентностите на решаващия съд, доколкото се касае за оценка на доказателства като част от процеса по формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите, което е суверенна негова дейност и не може да бъде заместена от касационната инстанция. При всички случаи е необходимо гласните доказателства, в които се съдържат конкретни данни за инкриминираните деяния / в показанията на анонимните свидетели се съдържат данни, относими и към извършването на първото деяние / да бъдат подложени на процесуален анализ за доказателствената им сила, както и в съдържателен план, като се изложат надлежни съображения в насока тяхното кредитиране или игнориране, което въззивният съд не е направил, а се е задоволил с декларативното им отхвърляне като ненадежден доказателствен източник. Този подход препятства възможността на ВКС да проследи начина на формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд по фактите и да провери спазени ли са изискванията на процесуалния закон относно юридическата му правилност, респективно представлява съществено процесуално нарушение в доказателствената му дейност по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

ВКС намира подхода на въззивната инстанция по оценка на доказателствата и техните източници за изолиран и фрагментарен, в противоречие с изискванията на процесуалния закон за комплексен подход в доказателствената дейност на съдилищата по фактите и за формиране на фактическите им изводи чрез обективен и пълен анализ на всички доказателства, разгледани в тяхната взаимовръзка и при отчитане на налична кореспонденция между тях, когато от съдържанието им се установи такава. Този законосъобразен прочит на доказателствената съвкупност при всички случаи не може да бъде постигнат чрез просто възпроизвеждане на съдържанието на отделните доказателства, а следва да е съпроводен от аналитична и логическа дейност на съда като част от тяхната оценка. Това е така, доколкото процеса по установяване на релевантните за обвинението факти включва задълбочено изследване на цялостната доказателствена съвкупност, като не е налице законова забрана възприетата фактическа обстановка да се основава само на косвени доказателства в случаите, в които по несъмнен начин формират еднозначни фактически изводи. В този смисъл обстоятелството, че определени доказателства са косвени за обвинението не води до пълното им изключване като относими за неговото доказване, което е в нарушение на разпоредбата на чл.14, ал.2 от НПК за предварителната сила на доказателствата. Отделно, преценката за това налице ли са взаимно подкрепящи се доказателства е в пряка връзка с доказателствената сила на определен вид доказателства и доказателствени средства, /свидетели с тайна самоличност, служители под прикритие, СРС-та и др./ за които законът поставя забрана да служат за самостоятелно установяване на факти, на които се основава присъдата, ако не са подкрепени от други доказателства от различен вид.

По настоящото дело това е от особено значение, доколкото първия съд е изключил показанията на анонимните свидетели, поради липса на подкрепящи ги доказателства, като се е позовал на забраната по чл.124 от НПК. Докато въззивният съд е приел, /макар и мълчаливо/ че с годността на веществените доказателства,

обтривки от ръцете и дрехите на подсъдимите със следи от аналогичен състав като използваното за причиняване на смъртта на И. взривно вещество, са налице кореспондиращи им доказателства, без да обсъди как това се отнася към процесуалната стойност на показанията на анонимните свидетели и преодоляна ли е забраната по чл.124 от НПК за липса на доказателствена сила, за да се обсъжда и доказателствената им тежест спрямо доказаността на обвинението.

Апелативният съд от една страна е изпълнил стриктно указанията от първото касационно решение за събиране на доказателства, чрез повторния разпит на свидетелите М., Б. и П., полицейски служители, които са взели участие във фазата на досъдебното производство, чрез извършване на оперативна дейност с подпомагащ разследването характер. По същото време в решението се съдържа анализ само на част от показанията на същите свидетели, като оценката им е ограничена до проведената оперативна беседа от Б. и П. с подсъдимия С., / становището на съда по този въпрос безспорно е съобразено с трайната съдебна практика на ВКС и на ЕСПЧ / като депозираните от М. показания не са били подложени на анализ. Аналогично е подхотено и спрямо показанията на свидетеля В., за които в отменителното решение на ВКС е отчетено неправилно игнориране като доказателствен източник за определени факти – изземване на веществени доказателства при извършено претърсване в жилищата на подсъдимите Г., Й. и А., от където са иззети компютърни конфигурации, ползвани от тях, съдържащи информация за посещавани електронни сайтове с указания - ръководства или инструкции, които могат да спомогнат за производство в домашни условия на самоделни взривни вещества и устройства, съвместна комуникация между тях по повод производство на взривни смеси и техните съставки. Категоричният извод на САС, че снабдяването от подсъдимите с тази информация не може да послужи за несъмнен извод, че подсъдимите са поставили взривното устройство, изработено по аналогичен начин в домашни условия е пример за неправилен и изолиран подход при оценката на доказателствените източници в нарушение на стандарта по чл 14 от НПК. В същия контекст на неправилна и изолирана интерпретация на съдържанието на доказателствените източници по делото е и изводът на САС, че от съвпадението на следите, иззети от подсъдимите и химичните елементи от състава на инкриминираното взривно вещество, с което е причинена смъртта на пострадалия И. не могат да се правят никакви изводи относими към обвинението по пункт 2 –ри, по съображения, че в жилищата на подсъдимите не са открити същите вещества и средства за изготвянето им, независимо, че са проведени на процесната дата. Както и че снабдяването с информация за производство на взривни смеси и самоделни взривни устройства в домашни условия е напълно ирелевантно за обвиненията, поради това, че е с косвен характер. В тази връзка доводите в решението на въззивния съд в подкрепа на тезата за неотноситимост на тази информация спрямо обвинението, че ако тя е била достъпена от подсъдимите с инкриминираната цел, би следвало да е изтрита или кодирана, не съответстват на заключението на компютърната експертиза, че голяма част от информацията, обект на експертното заключение е била изтрита от твърдия диск на устройствата и е била възстановена от вещите лица за целите на експертизата. Тези експертни изводи са разгледани от съда без връзка с останалите доказателства за следите от взривни вещества по ръцете и дрехите на всички подсъдими, информирането им за производство на взривни вещества в домашни условия, показания на анонимни свидетели за авторството на част от дейците, съдържащи информация за популярното наименование на използваната от тях взривна смес, / т.н.“арабска смес“ потвърдено в заключението на вещите лица/ иззети при претърсване материали и химически вещества, с чиято помощ може да се изготви самоделно

взривно устройство, данни за снабдяване с информация за националистическа идеология и омраза към ромите, която част от подсъдимите споделят и участието им в събития на организации със същите идеи.

Изброяването на доказателствата е за илюстрация на неправилния подход на въззивния съд в процеса на формиране на вътрешното му убеждение по фактите, в нарушение на изискванията на чл.14 от НПК, който изисква всестранин и пълен анализ на цялостната доказателствена съвкупност, придружен с обективен прочит на съдържанието на всички доказателствени източници, разгледани в тяхната взаимовръзка.

Аналогичен изолиран подход, без обсъждане на връзката им с други доказателства е използван при анализа на техническите експертизи за мобилната комуникация между подсъдимите по отношение на първото деяние и местонахождението на обслужващите ги клетки на мобилни оператори. Твърдението, че местонахождението на подсъдимите, установено съобразно данните относно мобилните им комуникации на процесната дата и обслужващите ги клетки на мобилни оператори е в района на тяхното местоживее не е съвсем коректно. В експертизата е установена интензивна комуникация между дейците, съпроводена с промяна на местоположението на подсъдимите Г. и А., което при всички случаи сочи, че през част от времето тези подсъдими са били извън домовете си, което не изключва присъствието им на местопроизшествието като район, обслужван от същите клетки. В този смисъл фактичката обстановка, възприета в решението на САС по отношение на първото инкриминирано деяние, на 16.04.2012 г. също е в нарушение на стандарта по чл.14 от НПК за оценка на доказателствената съвкупност и за формиране на изводите по фактите на обвинението.

Така установените пороци в дейността на въззивния съд при формиране на фактичките му изводи са рефлектирали върху юридическата правилност на процеса на изграждане на вътрешното му убеждение, което по естеството си представлява съществено процесуално нарушение и има за последица отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав на същия съд.

Решението на въззивния съд следва да се отмени изцяло по отношение и на двете обвинения, с оглед инкриминираната връзка между двете деяния, обективирана с доводи за идентичност на трима от извършителите, вид на използваното взривно устройство и подбудите за извършване на деянията, които въпроси не са получили отговор във въззивното решение, в което коментар на обвинителната теза за свързаност между престъпленията изобщо липсва.

При новото разглеждане на делото, следва да се отстранят допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила, като се извърши комплексен и пълен доказателствен анализ на цялостната доказателствена съвкупност, включващ оценка на отделните групи доказателства за процесуалната им стойност и вътрешна устойчивост, както и посредством съпоставка едни с други, чрез който да се обективира волята на съда по правно значимите факти и тяхната оценка по правото. Въззивният съд като последна инстанция с правомощия да установява фактите от значение за обвинението е необходимо да съобрази доказателствената си дейност със съдържанието на процесуалните норми, които регламентират правилната ѝ реализация- чл.13, 14,107, ал.5 от НПК и да ги приложи спрямо цялостната доказателствена съвкупност. Аналитичната дейност на съда следва да отговаря на същите критерии за обективност всестранинност и пълнота на изследваните доказателства, като за целите на законосъобразния им анализ не е достатъчно в решението да се възпроизвежда съдържанието на отделните

доказателства и/ или да се оценяват самостоятелно и изолирано като източник на факти. Законът изисква всички съществени за обвинението доказателства и доказателствени средства да се преценяват в тяхната съвкупност и взаимна кореспонденция или противоречие, за да може да се проследи процеса на формиране на вътрешното убеждение на съда по релевантните за обвинението факти, както и дали същото е формирано в съответствие с процесуалните изисквания на НПК.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.3, т.2 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение №10015/19.03.2021 г. на Софийски апелативен съд, по в.н.о.х.д. № 481/2020 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд от стадия на съдебното заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: